

عنوان مقاله:

نقد محاربه در قانون مجازات اسلامی جدید

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی نقش مدیریت انقلاب اسلامی در هندسه قدرت نظام جهانی (مدیریت، سیاست، اقتصاد، فرهنگ، امنیت، حسابداری) (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

فاطمه ملک آستانه - کارشناسی ارشد حقوق جزا و جرم شناسی، دانشکده حقوق، دانشگاه آزاد دامغان

فاطمه سلمانی - دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق جزا و جرم شناسی، دانشکده حقوق، دانشگاه آزاد دامغان

سعید سلمانی - کارشناسی ارشد حقوق جزا و جرم شناسی، دانشکده حقوق، دانشگاه آزاد دامغان

محمدحسن حسنی - استادیار، دانشکده حقوق، دانشگاه آزاد دامغان

خلاصه مقاله:

هرگاه اقدام کسی به محاربه و اعمال زور، سبب ارباب مردم و سلب امنیت از زندگی، مال و ناموسشان گردد، چنین عملی محاربه و افساد در زمین است لذا هدف اصلی این مقاله بررسی جرم محاربه و افساد فی الارض با رویکردی به قانون مجازات اسلامی ایران است که مواد 279 الی 288 قانون جدید به این موضوع پرداخته که در این نوشتار به شرح این مواد و مقایسه آن با مواد 183 الی 196 قانون مجازات اسلامی مصوب سال 1370 پرداخته شده و در پایان به این نتیجه رسیده که محاربه و افساد فی الارض طبق نظر اکثر فقها دو عنوان جداگانه نیستند همچنین محاربه با بغی که جرم سیاسی است تفاوت دارد. آنچه تحت عنوان محاربه در مقررات جمهوری اسلامی ایران آمده است با بحث بغیترکیب شده است و قابل ایراد است ارتباط محاربه با افساد فی الارض عموم و خصوص مطلق است. رکن قانونی جرم محاربه از نظر ادله احکام آیه 33 سوره ی مائده و از نظر قوانین موضوعه مواد 279 الی 288 قانون مجازات اسلامی جدید می باشد. رکن مادی جرم محاربه انجام فعل مثبت مادی است و علنی بودن از خصایص آن است. قصد اخافهالناس اساس عنصر روانی این جرم را تشکیل می دهد و اهل ربیه بودن در آن شرط نیست در خصوص علل سقوطکیفر محاربه بیان میشود که اگر محارب پس از ارتکاب جرم توبه کند، در صورتی که توبه ی او قبل از دستگیری باشدحد از او ساقط می شود.

کلمات کلیدی:

محاربه، افساد فی الارض، اخافه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/402419>

